

Misjonipüha tervitus

Hea sõber!

Sisemine kasvamine on kas ilus või valus või mõlemat korraga ja segamini. Mulle näib, et tunne muutub perspektiivist sõltuvalt ehk olenevalt sellest, millises olude-ruumis ja millist lugu enda kohta iseendale ja teistele räägime. Või üldse, kas ilu ja valu tasubki teineteisele vastandada või on valukogemus ilukogemuseks hoopis vajalik? Üks sõber küsis hiljuti oma sotsiaalmeedia postituses, kas pigem omada midagi ilusat ja see kaotada või seda ilu mitte kunagi kogeda? Juhtun teadvat, et ta ei pidanud silmas mingi asja, vaid ühe inimsuhte lõppemist. Kaotus ei tee kogetud ilu ja headust olematuks ning kui juba sisaliku tee jätab kivile jälje, siis seda enam jätab ilu meie hinge jälje. “See, mis sa naeratades kinkisid, võib kunagi otsa saada, aga naeratus jääb,” lõpetab Ristikivi oma lihtsa, kuid sügava luuletuse. Kogetud ilu ei saa otsa, kui lubame sel saada osaks meie hingest ja olemistest ning laseme sel vormida oma tuleviku kogemusi ning seda, kuidas ennast ja oma kohta maailmas näeme. Üks ilu möödub, et teha ruumi uuele ilule ning vahel on nende ilukogemuste vahel valu ja teinekord on nende vahel tühjus ja teinekord aeg tänulikkuseks nii käesoleva kui möödunu eest.

Ei tea enam, kust olen pannud kirja ja kellele võiksin anda au järgmise mõtte eest, et hetkel, mil loobume kõigest, pakutakse meile kõike. See kõlab kokku Jeesuse öelduga Johannese evangeeliumis: “Tõesti, tõesti, ma ütlen teile, kui nisuiwa ei lange maasse ega sure, siis see jääb üksi, aga kui see sureb, siis see kannab palju vilja” (Jh 12:24). Vahel on vajalik loobuda, et teha ruumi uue kasvamisele oma elus.

Usun, et meie ise loome sisu oma vaimse olemise ruumile ja anname sellega tähenduse igale kogemusele. Ma ei pea siin silmas sunnitud positiivsuse viljelemist, vaid vastupidi, endale loa andmist olla tõene oma sisemises hapruses ja jõuetuses. Et selleks julgustükiks jõudu ammutada, vajame nähtud ja kuulud olemise kogemust, armastatud olemise kogemust. Vaid armastusest ümbrisetuna julgeme kohata ja otsa vaadata oma jõuetusele ja puudulikkusele. Paradoksaalselt anname oma nõrkuse tunnistamise kaudu teistele võimaluse armastada tõeliselt meid, mitte vaid versiooni meist, kes end tugevuse taha peidab.

Muigame, et satume Indoneesias enim olukordadesse, mis on samaaegselt filmilikult sürraalsed ja liigutavad. Näiteks viidi meid ühel hommikul kohtuma kohaliku linnavalitsuse moslemist liikmega (pildil keskel). Tundus veider viibida ja poseerida neis suurtes ametlikes koridorides ja kabinetides, ning seda üllatavam oli inimlik soe side, mis meie vahel tekkis. Härra Tumori on toetanud ka meie partnerkirikut ning tema siidameasjaks on hariduse rahastamise kaudu järgmise põlvkonna vaesusest välja aitamine. Järgmisel päeval külastasime tema eestvedamisel rajatud lasteaeda (ülemisel pildil), kus saavad tasuta õppida kristliku kogukonna vähekindlustatud perede lapsed. Ilus tunnistus osadusest, mis ületab religioonide ja kogukondade piire!

Sügise uued algused

Inimsuhted ja võrgustiku loomine on tähtsad paljudes kontekstides ning kunagi ei tea, millise ukse mõni kohtumine avab. Tutvusime Kambodža noore kiriku piiskopiga vahetult peale Kagu-Aasiasse kolimist 2019. aastal ning oleme olnud kursis nende toimetamisega, eriti kuna meie sõbrad Pia ja Tero Ruotsala teenisid Kambodža kirikut viimased kolm aastat. Sel kevadel taas piiskop Sreyliakiga Bangkokis kohtudes tuli jutuks meie laienenud tööpöld ning kohe sai paika pandud plaan nende pühapäevakooliõpetajate koolitamisest. Helene käis septembri keskel Phnom Penhis pidamas esimese kokku lepitud kolmest õpetussessioonist. Sageli lähen koolitusi pidama

Helene koos Kambodža kiriku esimese pühapäevakooliõpetajate lennuga. Kursusel osalejad on väga kõrgelt motiveeritud ja kohanenud koostoiseks õppeks, mistõttu möödus kolmepäevane intensiivne koolitus lennates.

üpris vähese teadmisega osalejate arenguvajadustest ning tihti tean vaid seda, et õpetajad pole varasemalt mingit koolitust läbinud. See aga ei tähenda, et tegemist oleks algajate õpetajatega, nagu algselt mõtlesin, vaid õpitud on kogemuse kaudu ja tihti korratakse seda, mida omad õpetajad on kunagi teinud. Lisaks küsitakse huvitavaid ideid, materjale ja nippe, kuidas ülemeelikuid lapsi ohjata. Pean aga ise vajalikuks, et õpetajal oleks isiklik arusaam oma kutsumuse eesmärgist ja tähenduslikkusest, mistõttu alustan koolitusi sageli selle ühiselt mõtestamisega, milleks üldse pühapäevakooliks koguneme. Piiblit lugude õpetamine? – Jah. Et lapsed õpiksid, milline on kristlikust ligimesearmastusest kantud elu? – Jah. Pean ise aga ehk kõige tähtsamaks, et lapsed saaksid turvalise kogemuse, et nad on oodatud ja armastatud nendena, kes nad on. Alla 12-aastastel puudub veel võime abstraktselt mõelda, nii et kõne Jumala armastusest jääb tühjaks, kui seda kogukonnas tõeliselt ei elata, kui õpetaja seda ei peegelda. Kogemus, et keegi kuulab, märkab ja väärtustab meie mõtteid ning kogemusi, on praktiliselt kogetud armastatud olemise tunne, mida igatseme east hoolimata. Alles sellest lähtuvalt muutub mõttekaks kõne sellest, kuidas ja millega pühapäevakoolitunnid täidame.

Joona Myanmari luterlike kirikute föderatsiooni koolitusel Yangonis. Tore on näha koostöö siivenemist eri kirikute vahel ning osalevate naisteoloogide arvu kasvu. Koostöine osadus on olulisem kui kunagi varem.

Joona oli koolitamas mõni nädal hiljem koduses Yangonis luterlike kirikute föderatsiooni liikmeskirikute liikmeid. Praegustes oludes, kus ei leidu püsivat võimalust koostööks meie senise partnerkirikuga, oleme tööd Myanmaris laiendanud koostööks kõigi nelja luterliku kirikuga. Seekordse koolituse teemaks oli Lutheri õpetus kirikust, millest Joona peab olulisimaks tuumaks seda, et oleme üksteist Jumala armastusega teeniv kogukond. Saame selles Jumalat tänada rõõmsatel hetkedel, ning leida kinnitust ja tuge mure ning oma katkisuse kogemise keskel.

Yangonis olles tunneme alati magusat nostalgiat, kuigi sealt lahkumisest on möödas nüüd juba kaks ja pool aastat. Tollal jäi meist maha kohvrise mitte mahtuvaid isiklikke asju, mööblit ja köögitarvikuid, mida oleme käinud korduvalt ümber pakkimas. Lükkame aga alati lõplikke otsuseid edasi salamisi unistades, et ehk võiksimme sinna kunagi veel tagasi pöörduda. Tuleval kevadel lõpeb meie teine tööperiood ning tundus, et on aeg Yangoni elu lõplikult kokku pakkida ja kodumaale saata. Kas sulle on tuttav tunne, kui oled mõnd keerulisena tundunud otsust aina edasi lükanud, lootes et aeg muudab otsuse tegemise kergemaks, kuid kui lõpuks otsuse ära teed, on järsku kerge tunne ja möödunust lahti lastes pilk avardub ja süda märkab uusi võimalusi? Materiaalsetest asjadest, mittetoimivatest suhetest, ebarealistlikest tulevikulootustest kinni hoidmine kuhjab vahel märkamatuks õlule mingisugust hingelist raskust ja ei pea ootama jõulude või kevadeni, et oma mõtetes ja hinges suurpuhastust teha.

Pildikesi reisist Sibolgasse Põhja-Sumatral Indoneesias

Kuna olime Indoneesias seekord veidi üle nädala ja selle aja sisse jäi kaks pühapäeva, pakuti esmakordselt jutlustamisvõimlalt ka Helenele, teemaks Õp 20:1-3 põhjal alkoholist loobumine. Joona jutlustas samuti Õpetussõnade tekstile ehk isegi veel väljakutsuvamast salmist 21:9 "Parem on elada katusenurgas kui riiaka naisega ühises kojas." Õnneks saab igast tekstist kiiresti ja sujuvalt liikuda evangeliumi juurde, sest kristlus ei ole käskude ja keeldude järgimine, vaid sõnum, et oleme armastuses vastu võetud ning saame "õigeks usust Kristusesse ja mitte Seaduse tegude kaudu, sest Seaduse tegude kaudu ei mõisteta õigeks ühtegi inimest." (Gl 2:16) Jutt armastusest jääb tühiseks, kui seda ei toeta diakoonia ehk teeniv armastus, mis võib võtta näiteks riisikoti kuju puudust kannatavatele peredele (ülal pildil), mille annetas juba mainitud moslemist linnavalitsuse liige, kes osales kutsutud külalisena ühel jumalateenistusel.

Seekordne käik Sibolga linnakesse Põhja-Sumatra läänekaldal on aasta jooksul juba kolmas koolitusreis meie Indoneesia partnerkiriku juurde. Oleme neil kordadel näinud väga erinevaid kogudusi ja jumalateenistusi, kuid üks on alati sama – inimeste innukus pildistada. Sibolga on võrreldes Niasi saarega veelgi vähem turiste ligitõmbav, nii et meie liikumine tänavatel või toidupoes tekitas suurt elevust. Möödunud häätsid teovitusi, mootoratta-taksojuhid tahtsid küüti pakkuda ja terve toidupoje müüjaskond kogunes Joonaga pilti tegema. Kihistamine ja meie jälitamine vahekäikude vahel jätkus terve ostlemise vältel ning tööme kogu nädalaks väikelinna tänavatele elevust.

Rõõmu ja rahu teile, armsad sõbrad!

Helene ja Joonas

Eestpalve ja tänu

- * Oleme tänulikud koostöö eest Kambodža luterliku kirikuga. Palume õnnistust kõigile nende töövõldekondadele ja koguduseliikmetele, eriliselt pühapäevakooliõpetajatele ja kõigile lastele.
- * Palvetame kõigi teiste partnerkirikute liikmete ja nende juhtide eest.
- * Oleme tänulikud ka koostöö eest Tai luterliku kirikuga, kus saame teenida oma andidega ja rõõmustame heade suhete üle Bangkoki kolleegidega.

Rakverest pärit Helene ja Soome päritoluga Joonas on Eesti Evangeelse Luterliku Kiriku ja Soome Luterliku Evangeeliumiühingu misjonärid. 2019. aasta augustis läkitati nad tööle Kagu-Aiasse, Myanmarisse. Maailm on kiiresti muutumas ning tänaseks on Helene ja Joonas tööpõld laiendanud. Uue tööperioodi alguses toimuvad läbirääkimised koolituskoostöö alustamiseks Indoneesias, kuid otsitakse jätkuvalt võimalusi koostöö jätkamiseks Myanmaris luterlike kirikutega. Helene ja Joonas elavad praegu Bangkokis.

Kas sooviksid saada sõbrakirja oma e-postkasti?

Kirjuta Helenele aadressil helenetoivanen@gmail.com

Kas soovid toetada EELK välismisjonitööd tööd Kagu-Aias ühekordse annetuse või püsikorraldusega?

Annetused on oodatud EELK Misjonikeskus välismisjonikontole

Saaja: EELK Misjonikeskus, konto nr: EE292200221071313929.

Kas soovid olla meie tegemistega kursis sotsiaalmeedia kaudu?

Oleme leitavad Instagramis Toivasetmissio ja Facebookis Toivaset Missio.